

Sygn. akt VIII Ka 33/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Agnieszka Malewska

w obecności prokuratora Bożeny Romańczuk, po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r. sprawy S. R. oskarżonego o czyn z art. 244 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 26 czerwca 2013 r. (sygn. akt XV K 740/13):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60-zł. (sześćdziesięciu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w kwocie 70-zł. (siedemdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

S. R. został oskarżony to, że w dniu 15 maja 2013 roku około godz. 08:50 w B. na ul. (...) nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Gdyni sygn. akt IX K 736/12 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązującego w okresie od 03.06.2012 r. do dnia 03.06.2014 r. w ten sposób, że kierował samochodem osobowym marki P. o nr rej. (...), tj. o czyn z art. 244 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem zaocznym z dnia 26 czerwca 2013 r w sprawie o sygn. akt XV K 740/13 oskarżonego S. R. uznał za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za to na podstawie art. 244 skazał go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 90 (dziewięćdziesięciu) złotych.

Powyższy wyrok zaoczny, na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył w całości obrońca oskarżonego i na podstawie 427§1 i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez niedokonanie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji dokonanie błędnego ustalenia, iż w sprawie nie występował stan wyższej konieczności usprawiedliwiający prowadzenie przez oskarżonego wbrew sądowemu zakazowi.

Na podstawie art. 427§1 i 437§2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Oba sformułowane przez apelującego zarzuty, tj. obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w istocie sprowadzają się do zanegowania sposobu oraz wyników dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów.

Sąd I instancji poddał w omawianym zakresie logicznej analizie zebrane w sprawie dowody, przedstawiając na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.). Wnioski ocenne wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.). Tym samym nie wykraczają poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. i jako takie nie wzbudzały wątpliwości Sądu Okręgowego.

Z uwagi na to, że obrońca oskarżonego nie zawarł w apelacji żadnego uzasadnienia swego stanowiska, przechodząc do meritum zarzutu wskazać należy, że zgodnie z art. 26§1 k.k. (określającym kontratyp stanu wyższej konieczności) nie popełnia przestępstwa ten, kto działa w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego jakimkolwiek dobru chronionemu prawem, jeżeli niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcane przedstawia wartość niższą od dobra ratowanego.

Przenosząc powyższe na w realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, w zachowaniu oskarżonego S. R. nie sposób dopatrzeć się żadnego ze „znamion” stanu wyższej konieczności, które – co istotne – muszą ziścić się jednocześnie.

S. R. podczas przesłuchania w toku dochodzenia zeznał: „wiozłem kolegę na Pogotowie, bo rozwalił sobie palec i sam nie był w stanie prowadzić samochodu” (k. 9). Przyjmując nawet hipotetycznie, że tak było w rzeczywistości (choć oskarżony nie wspominał o tej okoliczności legitymującemu go funkcjonariuszowi Policji, k. 1), to – na gruncie niniejszej sprawy – nie sposób przyjąć, iż:

- po pierwsze, z powodu zranienia palca, zachodziło bezpośrednio (rzeczywiste) niebezpieczeństwo zagrażające jego koledze (przeczą temu wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego);

- po drugie, niebezpieczeństwa nie można było uniknąć w żaden inny sposób (jak słusznie zauważył Sąd I instancji, można było skorzystać z innego rodzaju środka lokomocji, jak „taksówka”, skorzystać z pomocy innej osoby, czy też w ostateczności wezwać pogotowie ratunkowe);

- po trzecie, dobro poświęcone przez S. R. (ryzykowanie odbycia kary pozbawienia wolności /zważywszy na jego wielokrotną karalność sądową/ oraz związane z tym negatywne skutki dla jego rodziny) przedstawia wartość niższą od dolegliwości kolegi związanych ze skaleczeniem palca.

Końcowo stwierdzić należy, że nie budzi zastrzeżeń wymiar oraz charakter orzeczonej wobec S. R. kary (zgodnie z treścią art. 447§1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku), zważywszy na wielokrotną karalność sądową oskarżonego (k. 9) i związaną z tym negatywną prognozą kryminologiczną w rozumieniu art. 69§1 i 2 k.k.

O opłacie orzeczono na mocy art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zaś o pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636§1 k.p.k. Na pozostałe koszty sądowe złożyły się:

- koszt uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 50-zł. (art. 618§1 pkt 10 k.p.k. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego /Dz. U. 2003 r., Nr 151, poz. 1468 ze zm./);

- koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20 zł. (art. 618§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).